

ZASADY DOMOWEGO KOŚCIOŁA

Tekst Zasad Domowego Kościoła gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie zatwierdzonych przez Konferencję Episkopatu Polski w dniach 8-9 marca 2006 roku

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

1. Niniejszy dokument ustala zasady działania i stanowi regulamin organizacyjny Domowego Kościoła¹ – gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie – określanego dalej skrótem DK.
2. DK jest małżeńsko-rodzinnym ruchem świeckich w Kościele, działającym w ramach Ruchu Światło-Życie, który jest jednym z nurtów posoborowej odnowy Kościoła w Polsce. DK łączy w sobie charyzmaty Ruchu Światło-Życie i międzynarodowego ruchu małżeństw katolickich Equipes Notre-Dame (END), tworząc właściwą dla siebie drogę.
3. Założycielem DK jest sługa Boży ksiądz Franciszek Blachnicki (1921-1987). W rozwoju DK ściśle współpracowała z Założycielem siostra Jadwiga Skudro RSCJ. Duchową kolebką DK jest Krościenko nad Dunajcem, gdzie w 1973 roku odbyły się pierwsze oazy rodzin.
4. Znakiem DK są dwa greckie słowa: FOS (światło) i ZOE (życie), wpisane w kształt krzyża wyrastającego spomiędzy dwóch złączonych obrączek, umieszczonych wraz z krzyżem w stylizowanej figurze domu. DK używa również znaku END – ikony Świętej Rodziny.
5. Świętem patronalnym DK jest Niedziela Świętej Rodziny.
6. Pismem formacyjnym DK jest „Domowy Kościół. List do wspólnot rodzinnych”, wydawany od 1975 roku, którego pierwszym redaktorem był sługa Boży ksiądz Franciszek Blachnicki.
7. Pary odpowiedzialne DK, będące diakonią Domowego Kościoła, na wszystkich stopniach struktury organizacyjnej wchodzi w skład diakonii Ruchu Światło-Życie.
8. DK jest otwarty na współpracę z innymi ruchami posoborowej odnowy w Kościele.

ROZDZIAŁ II

Cele, zadania, program i metody działania Domowego Kościoła

9. Program formacyjny DK kształtowany jest na podstawie nauczania Kościoła, w szczególności na podstawie dokumentów II Soboru Watykańskiego oraz zasad formacyjnych Ruchu Światło-Życie i Equipes Notre-Dame.
10. DK zwraca szczególną uwagę na duchowość małżeńską, czyli dążenie do świętości w jedności ze współmałżonkiem. Chce pomóc małżonkom trwającym w związku sakramentalnym w budowaniu między nimi prawdziwej jedności małżeńskiej, która

¹ W historii ruchu były ponadto używane następujące nazwy: Ruch Wspólnoty Rodzinnej, Ruch Wspólnot Rodzinnych w ramach Ruchu Światło-Życie, Oaza Rodzin, Ruch „Domowy Kościół”, Ruch Domowego Kościoła, Ruch Kościoła Domowego, Domowy Kościół Ruchu Światło-Życie.

jednocześnie stwarza najlepsze warunki do dobrego wychowania dzieci w duchu chrześcijańskim.

11. DK dąży do odnowy małżeństwa i rodziny poprzez wdrażanie do:

- życia Słowem Bożym, aby stawało się ono słowem życia,
- życia modlitwą, jako osobistego spotkania z Chrystusem, swoim Zbawicielem,
- życia sakramentalnego, zwłaszcza eucharystycznego,
- dawania świadectwa o swoim spotkaniu z Chrystusem w małżeństwie, rodzinie i wobec innych ludzi,
- postawy służby we wspólnocie Kościoła, według otrzymanych darów.

12. Podjęcie charyzmatu Ruchu Światło-Życie odbywa się w DK w szczególności poprzez:

- kształtowanie swoich członków w duchu formuły jedności „światło-życie”,
- doprowadzenie ich do przyjęcia Chrystusa jako osobistego Pana i Zbawiciela (idea Nowego Człowieka),
- dążenie do pełnego i odpowiedzialnego uczestnictwa w życiu Kościoła lokalnego (idea Nowej Wspólnoty),
- budowanie i propagowanie kultury opartej na zasadach chrześcijańskich (idea Nowej Kultury),
- podejmowanie służby na rzecz moralnej odnowy Narodu, zwłaszcza przez Krucjatę Wyzwolenia Człowieka (KWC) i troskę o obronę życia od poczęcia aż do naturalnej śmierci.

13. Budowaniu jedności (communio) w małżeństwie i rodzinie służą następujące elementy formacyjne – zobowiązania, przyjęte z END:

- codzienna modlitwa osobista (Namiot Spotkania),
- regularne spotkanie ze słowem Bożym,
- codzienna modlitwa małżeńska,
- codzienna modlitwa rodzinna,
- comiesięczny dialog małżeński,
- reguła życia (systematyczna praca nad sobą, swoim małżeństwem i rodziną),
- uczestnictwo, przynajmniej raz w roku, w rekolekcjach formacyjnych.

Dzięki wprowadzaniu w życie tych elementów następuje indywidualne zbliżenie się małżonków do Boga i wzrastanie na drodze duchowości małżeńskiej. Nie są one celem samym w sobie, ale środkiem do celu. Ich realizowanie odbywa się w małżeństwie poprzez codzienny wspólny wysiłek małżonków, podejmujących i realizujących poszczególne zobowiązania oraz poprzez wzajemną pomoc małżeństw w kręgu w dążeniu do świętości (idea małej grupy jako środowiska koniecznego do wzrostu wiary).

14. Krąg tworzy 4-7 małżeństw, najlepiej z jednej parafii, pragnących wspomagać się wzajemnie w dążeniu do budowania w swoich rodzinach domowego Kościoła. Małżeństwa gromadzą się w imię Chrystusa – dla Niego i z miłości do Niego – aby Go wspólnie odnajdywać i trwać przy Nim w swoim życiu codziennym. Krąg powinien być urzeczywistnieniem ideału życia wspólnoty chrześcijańskiej oraz stałym źródłem jego odnowy w poszczególnych małżeństwach. Konieczne jest więc uczestnictwo każdego małżeństwa w comiesięcznych spotkaniach kręgu.

W DK rodzina jest podstawowym miejscem formacji, krąg jest podstawowym elementem w jego strukturze organizacyjnej jako środowisko formacyjne i ewangelizacyjne, służące rodzinom, jest on szczególnym „laboratorium” duchowości małżeńskiej.

Za krąg odpowiada jedno z należących do niego małżeństw, zwane parą animatorską. Jest ona odpowiedzialna za pracę formacyjną kręgu, za jego życie duchowe, za przebieg spotkań formacyjno-modlitewnych.

Dla prawidłowej pracy kręgu niezbędna jest doktrynalna i duchowa pomoc księdza moderatora – doradcy i opiekuna duchowego.

15. Kręgi rodzin pracują w cyklach rocznych. Spotkania miesięczne kręgów odbywają się od września do czerwca włącznie. Przez cały rok, a zwłaszcza w okresie wakacyjnym, odbywają się rekolekcje formacyjne. Szczególną rolę odgrywają rekolekcje 15-dniowe.

16. Spotkanie miesięczne kręgu rodzin składa się z następujących części stałych:

dzielenia się życiem

(dzielenie się wydarzeniami, radościami, troskami podczas symbolicznego posiłku);

modlitwy:

dzielenie się Ewangelią lub inne formy spotkania ze słowem Bożym,

tajemnica różańca;

formacji:

dzielenie się w atmosferze modlitwy realizacją zobowiązań, to znaczy osiągnięciami i trudnościami w rozwoju życia duchowego,

omówienie nowego tematu.

Spotkanie odbywa się raz w miesiącu w mieszkaniach poszczególnych małżeństw i nie powinno trwać dłużej niż trzy godziny. Dzielenie się realizacją zobowiązań jest jego istotnym punktem i dlatego tę część zawsze prowadzi para animatorska. Od realizacji zobowiązań zależy duchowy rozwój zarówno małżeństw, jak i całego kręgu. Spotkanie może być przeplatane śpiewem o treści dobranej do rozważanego tematu lub okresu liturgicznego. Pod koniec spotkania omawiane są sprawy organizacyjne kręgu i ruchu.

17. Posługę pary animatorskiej w początkowych spotkaniach nowego kręgu pełni małżeństwo, zwane parą pilotującą. Przeprowadza ono krąg przez etap ewangelizacji, a następnie wprowadza go w zagadnienia dotyczące duchowości małżeńskiej, metod pracy kręgu i całego Ruchu. Czas pilotażu po okresie ewangelizacji trwa w zasadzie jeden rok. Pilotowanie nowego kręgu nie zwalnia pary pilotującej z uczestnictwa w kręgu macierzystym, jednak już bez możliwości pełnienia posługi animatorskiej.

18. Podstawowa praca formacyjna jest realizowana według podręczników „Domowy Kościół. I rok pracy” i „Domowy Kościół. II rok pracy”, z których pierwszy wprowadza stopniowo poszczególne zobowiązania, drugi ukazuje dalszą formację pogłębiającą duchowość małżeńską. Okres ten trwa od dwóch do czterech lat, w zależności od rozwoju duchowego małżeństw kręgu. Po tym okresie realizowana jest dalsza formacja – permanentna.

19. Do istoty pracy formacyjnej w kręgach należy również uczestnictwo w różnego rodzaju rekolekcjach organizowanych przez DK: rekolekcjach 15-dniowych I, II, III stopnia (oazach rodzin), kilkudniowych Oazach Rekolekcyjnych Animatorów Rodzin (ORAR I i II stopnia), rekolekcjach ewangelizacyjnych i tematycznych. Rekolekcje te przeznaczone są dla małżonków wraz z dziećmi, jeśli nie ma przeszkód organizacyjnych. Na rekolekcjach (zwłaszcza 15-dniowych) powinien być realizowany także program formacyjny dla dzieci.

Program oazy I stopnia ma charakter ewangelizacyjno-katechumenalny; omawiane są również zagadnienia z zakresu duchowości małżeńskiej.

Oaza II stopnia rozwija biblijne podstawy inicjacji liturgicznej; omawiane jest również przeżywanie okresów liturgicznych w rodzinie.

Oaza III stopnia ukazuje rzeczywistość Kościoła jako wspólnoty.

ORAR I stopnia pogłębia rozumienie istoty, celu, duchowości i metody DK jako nurtu wspólnot rodzinnych w ramach Ruchu Światło-Życie.

ORAR II stopnia przygotowuje małżeństwa do świadomego podjęcia posługi pary animatorskiej, ukazując wagę i odpowiedzialność zadań animatorów.

Formację podstawową stanowi przeżycie tematów formacyjnych według podręczników I i II roku pracy, oazy rekolekcyjnej I, II i III stopnia oraz ORAR I i II stopnia.

Członkowie DK po przeżyciu formacji podstawowej podejmują formację permanentną poprzez:

- ciągłe pogłębianie formacji podstawowej,
- realizację na spotkaniach miesięcznych tematów według materiałów proponowanych przez Centralną Diakonię DK lub według własnego wyboru,
- udział w rekolekcjach i sesjach tematycznych DK,
- Triduum Paschalne przeżywane w formie rekolekcyjnej we własnej parafii albo wyjazdowe,
- uczestnictwo w ORD,
- udział w rekolekcjach organizowanych przez Ruch Światło-Życie i innych.

20. Rodziny DK dla budowania jedności Ruchu starają się uczestniczyć w dniach wspólnoty Ruchu Światło-Życie.

ROZDZIAŁ III

Członkostwo w Domowym Kościele

21. Członkami DK są małżeństwa sakramentalne, które wspólnie (mąż i żona) angażują się w proponowaną im formację. W przypadku śmierci jednego ze współmałżonków, drugi może pozostać w kręgu.

22. Małżeństwa włączają się do kręgów DK, aby sobie wzajemnie pomagać. „Równi usługują równym” (Humane vitae, 26). Przychodzą do kręgu z własnej woli, tym samym przyjmują i akceptują „Zasady” w całości. Małżeństwo, które świadomie odrzuca te założenia, albo nie chce podejmować wszystkich zobowiązań, nie może należeć do kręgu.

ROZDZIAŁ IV

Struktura Domowego Kościoła

23. Odpowiedzialność za DK spoczywa na Diakonii Domowego Kościoła (DDK), która na poszczególnych szczeblach struktury (kręgu, rejonu, diecezji, filii, kraju) podejmuje posługę na rzecz zachowania charyzmatu i jedności DK oraz odpowiada za formację. Małżeństwa są odpowiedzialne za sprawy organizacyjne i pracę duchową. Parom odpowiedzialnym niezbędna jest jednak zawsze pomoc księży moderatorów, którzy pełnią ważną rolę doradców duchowych. Księża moderatorzy DK gwarantują wierność nauce Kościoła oraz łączność z Kościołem hierarchicznym.

24. Krąg jest podstawową strukturą DK. Diakonię w kręgu stanowi jedno z należących do niego małżeństw, zwane parą animatorską, którą doktrynalnie i duchowo wspomaga ksiądz moderator. Kręgi rodzin, które nie dochowują wierności formacji duchowej DK tracą prawo do nazywania się kręgami DK.

25. Kościół Domowy w diecezji może być podzielony na rejony. Rejon obejmuje do 25 kręgów w tej samej lub sąsiadujących parafiach. Za pracę w rejonie jest odpowiedzialna para rejonowa, która zazwyczaj prosi o opiekę duchową jednego z księży moderatorów jakiegoś kręgu. Para rejonowa, ksiądz moderator, pary animatorskie kręgów i pary łącznikowe (o ile są powołane), tworzą krąg rejonowy. Para łącznikowa powoływana jest przez parę rejonową i sprawuje opiekę nad 3-5 kręgami podstawowymi.

26. Za DK w diecezji odpowiada para diecezjalna, której doradcą duchowym jest ksiądz moderator diecezjalny DK. Wspólnie z parami rejonowymi tworzą oni krąg diecezjalny. Krąg ten może być poszerzony o małżeństwa reprezentujące diakonie specjalistyczne.

27. Para filialna koordynuje pracę par i moderatorów diecezjalnych DK kilku sąsiednich diecezji, które tworzą filię Ruchu Światło-Życie.

28. Za DK na szczeblu krajowym odpowiada para krajowa, której doradcą duchowym jest ksiądz moderator krajowy DK. Para krajowa wraz z ks. moderatorem DK, parami filialnymi, parami pełniącymi określone posługi zlecone przez parę krajową oraz osobami delegowanymi przez Instytut Niepokalanej Matki Kościoła (INMK) tworzą krąg centralny DK. Krąg ten stanowi Centralną Diakonię DK. Osoby z INMK pełnią na rzecz DK przede wszystkim następujące posługi:

- współpracują z parą krajową i ks. moderatorem krajowym DK,
- pomagają organizować i prowadzić rekolekcje oraz spotkania centralne DK,
- prowadzą Sekretariat i Archiwum DK,
- administrują Centralnym Domem Rekolekcyjnym DK w Krościenku.

29. Pary: rejonowa, diecezjalna, filialna i krajowa pozostają w swoich kręgach, ale nie pełnią w nich funkcji animatorskich.

30. Zadania wspólne dla wszystkich par odpowiedzialnych:

- inspiracja i koordynacja prac DK,
- odpowiedzialność za program formacyjny DK i formację powierzonych im małżeństw,
- odpowiedzialność za jedność DK i jego organizację,
- udział w spotkaniach DK i całego Ruchu Światło-Życie,
- służenie pomocą i doświadczeniem innym parom odpowiedzialnym,
- organizacja dni skupienia, dni wspólnoty i innych potrzebnych spotkań,
- przeprowadzanie indywidualnych rozmów z powierzonymi im małżeństwami,
- pośredniczenie w obustronnym przekazywaniu informacji,
- troska o materiały formacyjne,
- powierzanie innym małżeństwom różnych posług,
- troska o swoich następców.

31. Zadania szczegółowe par odpowiedzialnych:

Para animatorska kręgu:

- jest odpowiedzialna za formację powierzonych jej małżeństw,
- współpracuje z księdzem moderatorem kręgu i omawia z nim problemy pracy,
- odpowiada za staranne przygotowanie i właściwy przebieg spotkań miesięcznych,
- jest zawsze odpowiedzialna za dzielenie się realizacją zobowiązań, nawet wtedy gdy spotkanie prowadzi inne małżeństwo,
- służy pomocą i doświadczeniem poszczególnym małżeństwom kręgu,

współpracuje z parą rejonową i uczestniczy w spotkaniach kręgu rejonowego, utrzymuje łączność z proboszczem parafii, w której krąg jest zakorzeniony.

Para pilotująca:

jej zadania są analogiczne do zadań pary animatorskiej.

Para łącznikowa:

ściśle współpracuje z parą rejonową

jest odpowiedzialna za powierzone jej kręgi,

organizuje spotkania par animatorskich tych kręgów,

przynajmniej raz w roku bierze udział w spotkaniach poszczególnych kręgów,

bierze udział w spotkaniach kręgu rejonowego.

Para rejonowa:

jest odpowiedzialna za kręgi w rejonie,

organizuje spotkania kręgu rejonowego oraz inspiruje i koordynuje jego pracę,

współpracuje z parą diecezjalną, księdzem moderatorem diecezjalnym i rejonowym,

uczestniczy w spotkaniach kręgu diecezjalnego,

przynajmniej raz w roku bierze udział w spotkaniach poszczególnych kręgów, jeśli w rejonie nie ma par łącznikowych.

Para diecezjalna:

jest odpowiedzialna za DK w diecezji,

ściśle współpracuje z ks. moderatorem diecezjalnym DK,

organizuje spotkania kręgu diecezjalnego oraz inspiruje i koordynuje jego pracę,

przynajmniej raz w roku bierze udział w spotkaniach poszczególnych kręgów rejonowych,

organizuje rekolekcje DK na terenie swojej diecezji, a także poza nią – w porozumieniu z parą diecezjalną miejsca; w każdej sytuacji utrzymuje kontakt z proboszczem miejsca,

utrzymuje kontakt z parą filialną i w miarę potrzeby zaprasza ją na spotkanie kręgu diecezjalnego,

współpracuje z parą krajową DK, a w szczególności uczestniczy w organizowanych przez nią ogólnopolskich spotkaniach DK,

podejmuje współpracę z ks. moderatorem diecezjalnym Ruchu Światło-Życie i bierze udział w pracach Diecezjalnej Diakonii Jedności (DDJ),

uczestniczy w Dniach Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych (DWDD),

utrzymuje łączność z biskupem diecezjalnym,

troszczy się o kontakty z innymi ruchami rodzinnymi w diecezji i z duszpasterstwem rodzin.

Para filialna:

jest pośrednikiem między kręgiem centralnym a parami diecezjalnymi w filii,

nawiązuje kontakty z księżmi moderatorami poszczególnych diecezji filii,

uczestniczy w spotkaniach kręgu centralnego,

uczestniczy w spotkaniach kręgów diecezjalnych na zaproszenie par diecezjalnych,

współpracuje z sekretarką i moderatorem filii w ramach DWDD.

Para krajowa:

jest odpowiedzialna za DK w Polsce,

ściśle współpracuje z ks. moderatorem krajowym DK,

organizuje spotkania kręgu centralnego oraz inspiruje i koordynuje jego pracę,

współpracuje z osobami delegowanymi przez INMK w zakresie ich zadań,

podejmuje współpracę z ks. moderatorem generalnym Ruchu Światło-Życie i bierze udział w pracach Centralnej Diakonii Jedności,

utrzymuje stałą łączność z biskupem delegatem Konferencji Episkopatu Polski do spraw Ruchu Światło-Życie,
reprezentuje DK wobec hierarchii kościelnej i władz świeckich,
utrzymuje kontakt z parami odpowiedzialnymi za DK poza granicami Polski,
nawiązuje kontakty z innymi ruchami rodzinnymi w kraju i za granicą oraz z duszpasterstwem rodzin.

32. Każde małżeństwo pełniące posługę pary odpowiedzialnej powinno:

być rozmodlone,
żyć życiem sakramentalnym,
dążyć do życia w pełni chrześcijańskiego,
w jedności i wzajemnym zrozumieniu wspomagać się na drodze do Boga,
umiejętnie kontaktować się z innymi, być taktowne i dyskretne,
znać zasady DK, akceptować je i być im wierne,
kształtować w sobie postawę świadomego uczestnictwa w KWC,
pogłębiać wiedzę religijną, w szczególności dotyczącą małżeństwa i rodziny,
charakteryzować się postawą służby, posłuszeństwa i miłości wobec Kościoła,
obejmować modlitwą sprawy i ludzi, którym służy,
świadomie i twórczo służyć społeczeństwu poprzez odpowiedzialnie wykonywane obowiązki domowe, pracę zawodową i społeczną.

[NOWE BRZMIENIE artykułów 33 i 34 wprowadzone pismem SEP-D/5.2.1-7 Konferencji Episkopatu Polski z dnia 12 czerwca 2014 roku.]

33. Wybory par odpowiedzialnych na poszczególnych szczeblach:

a) W zawiązującym się kręgu posługę pary animatorskiej pełni para pilotująca, wyznaczona przez parę rejonową. Posługę pary pilotującej może pełnić małżeństwo, które przeżyło oazę rodzin I i II stopnia, ORAR I i II stopnia oraz w miarę możliwości sesję o pilotowaniu. Kończąc swoją posługę, para pilotująca mianuje na jeden rok parę animatorską spośród małżeństw tworzących krąg. W następnych latach pracy para animatorska jest wybierana spośród par kręgu w głosowaniu tajnym, na spotkaniu podsumowującym pracę roczną (w czerwcu). Wybory są przeprowadzane przez księdza moderatora lub parę rejonową. Posługę pary animatorskiej może pełnić małżeństwo, które przeżyło co najmniej oazę rodzin I stopnia i ORAR II stopnia. Kadencja pary animatorskiej trwa jeden rok, poprzez tajne głosowanie możliwe jest jej przedłużenie na kolejny rok formacyjny.

b) Wybory pary rejonowej.

Ustępująca para rejonowa zgłasza 2-3 umotywowane kandydatury swoich następców. Kandydatury na parę rejonową mogą również zgłaszać (z uzasadnieniem) pary animatorskie rejonu. Para rejonowa jest wybierana przez pary animatorskie i ustępującą parę rejonową spośród zgłoszonych kandydatur na spotkaniu podsumowującym roczną pracę rejonu, w głosowaniu tajnym przeprowadzonym przez księdza moderatora rejonu lub przez parę diecezjalną, albo przez księdza moderatora diecezjalnego DK. Nowa para rejonowa jest zatwierdzana przez parę diecezjalną w porozumieniu z księdzem moderatorem diecezjalnym DK. Posługę pary rejonowej może pełnić małżeństwo, które przeżyło formację podstawową DK. Oczekuje się od niego włączenia się w dzieło KWC. Kadencja pary rejonowej trwa trzy lata i na wniosek pary diecezjalnej może być przedłużona o rok poprzez tajne głosowanie kręgu rejonowego. W uzasadnionych przypadkach para rejonowa może być odwołana przez

parę diecezjalną w porozumieniu z moderatorem diecezjalnym DK i moderatorem diecezjalnym Ruchu Światło-Życie.

c) Wybory pary diecezjalnej

Kandydatów na parę diecezjalną zgłaszają: ustępująca para diecezjalna oraz pary rejonowe diecezji, uzasadniając ich kandydaturę.

Spośród zgłoszonych kandydatur wybiera się trzy pary małżeńskie, które otrzymały największą liczbę głosów. Wybór ma miejsce na spotkaniu kręgu diecezjalnego przez pary rejonowe i ustępującą parę diecezjalną w głosowaniu tajnym, przeprowadzonym przez moderatora diecezjalnego DK, w obecności moderatora diecezjalnego Ruchu Światło-Życie. Po wyborze trzech par moderator diecezjalny Ruchu Światło-Życie, na wniosek moderatora DK, przedstawia biskupowi diecezjalnemu prośbę o wskazanie pary diecezjalnej spośród przedstawionych trzech kandydatur i o udzielenie jej misji do pełnienia posługi. Posługę pary diecezjalnej może pełnić małżeństwo, które przeżyło podstawową formację DK, należy do KWC oraz, o ile to możliwe, jest członkiem Stowarzyszenia „Diakonia Ruchu Światło-Życie”. Kadencja pary diecezjalnej trwa trzy lata i w wyjątkowych sytuacjach może być przedłużona maksymalnie o dwa lata na wniosek kręgu diecezjalnego lub pary filialnej, złożony na ręce biskupa diecezjalnego przez moderatora diecezjalnego Ruchu Światło-Życie. W uzasadnionych przypadkach para diecezjalna może być odwołana przez biskupa diecezjalnego w porozumieniu z moderatorem diecezjalnym Ruchu Światło-Życie, po konsultacji z Diecezjalną Diakonią Jedności. Moderatora diecezjalnego DK powołuje biskup diecezjalny spośród trzech kandydatów przedstawionych przez parę diecezjalną DK i moderatora diecezjalnego Ruchu Światło-Życie. Kandydaci powinni być po pełnej formacji w Ruchu Światło-Życie i należeć do Krucjaty Wyzwolenia Człowieka. Moderatora diecezjalnego DK może odwołać biskup diecezjalny, po konsultacji z Moderatorem Diecezjalnym Ruchu Światło-Życie, po konsultacji z Diecezjalnym Kolegium Moderatorów i Diecezjalną Diakonią Jedności.

d) Wybory pary filialnej

Ustępująca para filialna przedstawia parze krajowej kandydatury swoich następców z umotywowaniem. Kandydatury mogą zgłaszać parze krajowej również pary diecezjalne danej filii. Wybory trzech kandydatur do posługi pary filialnej przeprowadza jeden z księży moderatorów diecezjalnych DK filii, upoważniony przez parę krajową w obecności filialnego moderatora Ruchu Światło-Życie. Wyboru w głosowaniu tajnym dokonują pary diecezjalne i ustępująca para filialna danej filii. Para krajowa, wspólnie z moderatorem krajowym DK, zwracają się do Moderatora Generalnego Ruchu Światło-Życie z prośbą o wybór pary filialnej spośród przedstawionych trzech kandydatur i o udzielenie jej misji do pełnienia posługi. Posługę pary filialnej może pełnić małżeństwo, które przeżyło formację podstawową DK, jest członkiem KWC, powinno być członkiem Stowarzyszenia „Diakonia Ruchu Światło-Życie”. Kadencja pary filialnej trwa trzy lata i może być, w wyjątkowych wypadkach, przedłużona o dwa lata na wniosek pary krajowej, złożony na ręce Moderatora Generalnego Ruchu Światło-Życie. W uzasadnionych przypadkach para filialna może być odwołana przez Moderatora Generalnego Ruchu Światło-Życie, w porozumieniu z moderatorem filialnym Ruchu Światło-Życie, po konsultacji z Centralną Diakonią Formacji Diakonii.

e) Wybory pary krajowej

Kandydatów na parę krajową zgłaszają: ustępująca para krajowa oraz pary filialne i diecezjalne, uzasadniając ich kandydaturę. Podczas zgromadzenia kręgu centralnego i par diecezjalnych wybiera się ze zgłoszonych kandydatur trzy pary. Wybory przeprowadza moderator krajowy DK w obecności Moderatora Generalnego Ruchu Światło-Życie. Prawo

głosu przysługuje członkom kręgu centralnego oraz parom diecezjalnym DK. Po wyborze trzech par Moderator Generalny Ruchu Światło-Życie przedstawia Biskupowi Delegatowi KEP ds. Ruchu Światło-Życie prośbę o wskazanie pary krajowej DK spośród przedstawionych trzech kandydatur i o udzielenie jej misji do pełnienia posługi. Posługę pary krajowej może pełnić małżeństwo, które przeżyło formację podstawową DK i jest przynajmniej trzy lata członkiem Stowarzyszenia „Diakonia Ruchu Światło-Życie”. Kadencja pary krajowej trwa cztery lata i może być, w wyjątkowych sytuacjach, przedłużona o dwa lata. Decyzję o przedłużeniu kadencji podejmuje biskup Delegat KEP ds. Ruchu Światło-Życie na wniosek par diecezjalnych wraz z członkami kręgu centralnego, złożony przez Moderatera Generalnego Ruchu Światło-Życie. W uzasadnionych przypadkach para krajowa może być odwołana przez Delegata KEP ds. Ruchu Światło-Życie. Wniosek o odwołanie może też złożyć Moderator Generalny Ruchu Światło-Życie, po zasięgnięciu opinii Centralnej Diakonii Jedności. Moderatera krajowego DK powołuje Biskup Delegat KEP ds. Ruchu Światło-Życie spośród trzech kandydatów przedstawionych przez parę krajową DK i Moderatera Generalnego Ruchu Światło-Życie. Kandydaci powinni być po pełnej formacji w Ruchu Światło-Życie i należeć do KWC oraz, o ile to możliwe, przynajmniej trzy lata być członkami Unii Kapłanów Chrystusa Sługi lub Stowarzyszenia „Diakonia Ruchu Światło-Życie”. Kadencja moderatera diecezjalnego i krajowego DK zasadniczo pokrywa się z kadencją odpowiednio pary diecezjalnej i krajowej DK. Moderatera krajowego DK, w uzasadnionych przypadkach, odwołuje Biskup Delegat KEP ds. Ruchu Światło-Życie. Wniosek o odwołanie może też złożyć Moderator Generalny Ruchu Światło-Życie, po konsultacji z Krajowym Kolegium Moderatorów.

34. Wszystkie wybory dokonywane są większością głosów w głosowaniu tajnym, przy obecności ponad połowy osób uprawnionych do głosowania, według zasad ustalonych przy wyborach kandydatów na moderatera diecezjalnego i generalnego Ruchu Światło-Życie. Inny przebieg mają wybory pary animatorskiej kręgu. Biorą w nich udział wszyscy członkowie kręgu, oddając swój głos na małżeństwo. Głosowanie jest tajne, głosy zbiera ksiądz moderator albo para rejonowa. Wybrana zostaje para małżeńska, która uzyskała większość głosów. Jeśli dwie pary mają równą ilość głosów, prowadzący wybiera jedną z nich, nie podając ilości głosów i nazwisk pozostałych.

35. Ważną rolę w życiu DK odgrywają Dni Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych, organizowane w poszczególnych filiach. DWDD stanowi okazję do spotkania pary filialnej z parami diecezjalnymi w celu wymiany informacji i doświadczeń oraz do budowania jedności w ramach Ruchu Światło-Życie.

36. Raz w roku odbywa się spotkanie odpowiedzialnych DK podsumowujące roczną pracę ruchu i programujące pracę na kolejny rok. Biorą w nim udział członkowie kręgu centralnego, pary diecezjalne i księża moderatorzy diecezjalni DK oraz goście zaproszeni przez parę krajową. Okazją do ogólnopolskich spotkań DK są również spotkania opłatkowe oraz pielgrzymka rodzin do Sanktuarium Św. Józefa w Kaliszu.

37. Pary odpowiedzialne DK biorą również udział w Kongregacjach Odpowiedzialnych (KO) i innych zgromadzeniach organizowanych przez Ruch Światło-Życie.

38. DK prowadzi swoją działalność głównie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Kręgi Domowego Kościoła mogą powstawać także w innych krajach w oparciu o własne struktury duszpasterskie, jednakże w ścisłej łączności programowej z DK. Zasady współpracy z takimi kręgami ustala krąg centralny DK.

39. Zasady DK opracowuje i po konsultacji z członkami DK przyjmuje krąg centralny. Zatwierdza je Konferencja Episkopatu Polski na wspólny wniosek moderatora generalnego Ruchu Światło-Życie oraz pary krajowej i moderatora krajowego DK, złożony do biskupa delegata ds. Ruchu Światło-Życie.

Konferencja Episkopatu Polski ma prawo wprowadzania do „Zasad Domowego Kościoła” poprawek i uzupełnień wynikających z doktryny Kościoła.

ROZDZIAŁ V

Dobra doczesne Domowego Kościoła

40. Sposoby gospodarowania dobrami doczesnymi są regulowane odrębnymi ustaleniami kręgu centralnego po zasięgnięciu opinii par odpowiedzialnych za DK.

Konferencja Episkopatu Polski na swym 335 Zebraniu Plenarnym, które odbyło się w Warszawie w dniach 8-9 marca 2006 roku, zatwierdziła „Zasady Domowego Kościoła”, na czas nieokreślony.

† Piotr Libera

Sekretarz generalny

Konferencji Episkopatu Polski